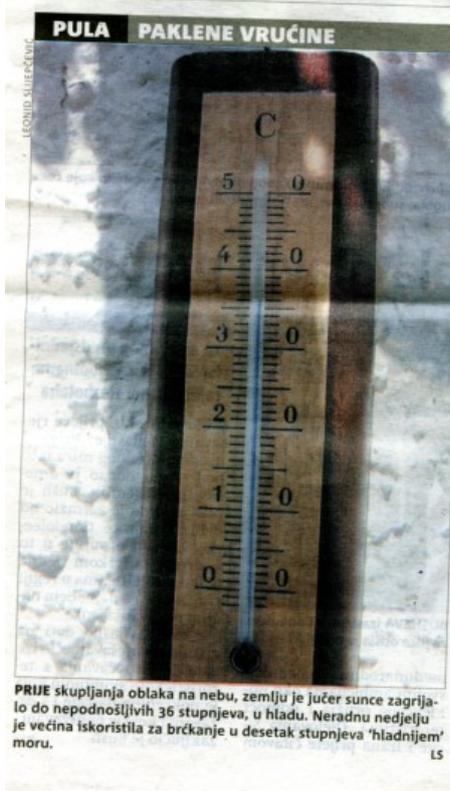

Horvátország (2006)

Hát akkor jöjjön a nagy beszámoló a nagy túráról, ami végülis nagyon jó volt, bár a mai tudással már nem biztos, hogy nekirugaszkodnék, mert jóval nehezebb volt, mint amire számítottam. Rettentő meleg volt, egy horvát Metro újságba (ez ugyanaz, mint a mi ingyenes Metrónk) pl. épp azt fényképezték le egy hőmérőt mutatva, amikor Pulában 36 fok volt. Meg mi. Már mint hogy mi is épp akkor voltunk Pulában:-) És ez a hőmérséklet reggel nyolctól este nyolcig kitartott, éjszaka se nagyon enyhült, én napokig nem használtam hálóságot, mégha a szabad ég alatt aludtunk is.

Hihetetlen mennyiségű folyadékot megittunk. Az, hogy 10 kilométeren három liter víz lecsurgott, teljesen normális volt. Szerintem bőven megvolt a napi 6-7 liter fogyasztásunk fejenként, de inkább több a reggeli tejjel meg az apróbb kortyolgatásokkal együtt.

De ha hűvösebb lett volna, az is csak keveset segít rajtunk, mert nagyon nagy lejtők, és ami súlyosabb, emelkedők voltak. Még ennyit nem gyalogoltunk a biciklivel soha. Bálinttal teljes egyetértésben, tehát nemcsak nekem volt sok, bár néha azt éreztem, hogy Bálint tekintettel van rám:-) Volt olyan (Cresen), hogy vagy 8 kilométeren át toltuk szuszogva felfelé az emelkedőn a bicikliket a tengerszintről a hegyre. Na persze ha lefele jöttünk, akkor meg azt kellett nézmem, hogy rendben van-e a fékem, mert igencsak zúgtunk. Lehet, hogy vannak olyan biciklik, amikkel lehet ilyen emelkedőkön jobban menni, de gondolom, inkább kondi kérdése ez. Biztos ez az oka (mármint a hegyek), de biciklisekkel nem nagyon lehetett találkozni, csak a városokban. A forgalom is meglehetősen nagy volt. A szigeteken nem annyira, de a szárazföldi utakon inkább. Ami forgalom a Krk-hídtól Rijekáig volt, az már a csúcspont volt, annál több autó már nem lehetett, mert folyamatosan jöttek. Szóval nem igazán volt ideális a környezet a biciklizéshez. De azért nem volt semmi gond vagy még veszélyes helyzetünk se. Csak pl. nem lehetett úgy szabadon bámészkodni, mert folyamatosan figyelni kellett az utat. Pedig amúgy volt mit bámulni, mert nagyon szép volt a tenger környékén. A megélhetés már jóval kevésbé tetszett, mert minden sokkal drágább, mint nálunk. Csak boltban vásároltunk (egyszer próbáltunk ki egy büfét: egy kétdecis kóla 10 kuna = 400 Ft), de a boltok is drágák. A szénsavas ásványvíz pl. (kedvencünk a Jamnica volt:-) Koprivnicában, még Zágráb előtt 5 kuna alatt volt, de a tengerparton már 7 kunába került (1,5 literes). Zsömlé 1,5-2,5 kuna, a kenyér 5 kuna körül kezdődött, egy liter tej 6 kuna, fél liter kakaó 5 kuna.

Még a vonat volt a legkorrektebb: egy jegy Rijekába Zágrábról 86 kuna, plusz a biciklik. Ennek az ára elég vegyes lett. Oda 65 kunát kért a kalauz (mert Horvátországban nincs biciklizáló vagon és előre váltott biciklijegy, hanem a kalauz ad csomagjegyet), vissza meg 130-at. Úgy néz ki, elsőre csak egy

biciklivel számolt. (Vagy negyedórát szuszogott, lapozgatott, mire összejött neki:-) Zágrábból Križevcibe (erről később) viszont csak 20 kunát kért a kalauz, igaz azt zsebbe:-)
A legdrágább a szállás volt. Majd összeszámolom, de vagy négyszer, max. ötször aludtunk kempingben, és ezek 110 és 168 között voltak. (Na ezzel nem számoltam, mert nem tudtam, mit kéne össze adni, plusz adók ilyesmi.) Múzeumban Pulában voltunk, az 10 és 20 kuna volt, Bálintnak a fele.

Na ezek a körülmények. És akkor a történetek:

1. nap (2006. július 18.)

Minden a tervek szerint ment. Jó kis „langy melegben” érkezünk meg Balatonszentgyörgyre, vettünk kaját az ábécében, és mentünk, mint a meszes Berzencéig 82 kilométert. Aludni Berzence után, a határ előtt aludtunk egy réten millió szúnyog társaságában. Mint Tiszacsegén az ártérben... Reggelre meg akkor harmat volt, mintha árvíz lenne.

2. nap (2006. július 19.)

Még nyolc körül átmentünk a határon. Sor nem volt, ellenőrzés is csak az igazolványok megnézése, és máris Golában (magyarul Góla) voltunk. Hamar kiderült, hogy Góla, az valójában *gólya*, és tényleg rengeteg gólya volt ott. Az első boltba bementem kaját venni, de nem sok minden volt benne, viszont egy kanyarral feljebb volt egy nagyobb bolt. Egy parkban leültünk, és lefényképeztük az első horvát templomot amit megláttunk:-)

Kis Bálint még engem is lefényképezett:

A golai reggeli után mentünk menetrend szerint: Koprivnica (a Vegeta városa, mint büszkén hirdeti a város szélén), majd Križevci. Ez már néhány emelkedő megmászása után került utunkba, de ezek a dombok még semmi se voltak, bár mi már izzadtunk keményen, felhő sehol (vagy négy napig egy darabot se láttunk, de tényleg egy tenyérnyit se). Itt már szusszantunk egyet.

Volt ott egy ilyen templom is:

Innen már Zágráb jött. Mentünk is derekasan (ez nap 133 km-t) és estére, a legnagyobb csúcsforgalomban betekertünk Zágrábba. Borzalmas volt. Bicikliút nincs, járda nincs. Mikor mégis ott mentünk, Bálint beleakadt egy parkoló kocsiba, és mint utólag észrevettük, leszakad az egyik oldalsebe a biciklistáskájának. Szerencsére csak a kötél meg egy gumipók veszett oda. Na szóval végül éhesen-szomjasan bekeveredtünk Zágráb közepébe, ahol találtunk egy Petőfis emléktáblát:

Délnek indultunk, mert én egy régi térképen arra láttam kempinget. Hogy ne keringbóklássunk, bementem egy rendőrségre, hogy hol a kemping. A nyelveket nem erősen beszélő horvát szervtől sikerült megtudni, hogy sehol, ilyen nincs Zágrábban. Jobb híján felhívtam a nagykövetséget, hátha ők tudnak valamit, de a munkaidő utáni ügyeletes sajnos nem ismerte Zágrábot. Ajánlott egy városrészt a Száva mellett, hogy ott rendezték a kajak-kenu vebét, ott biztos van. Arra volt, amerre én is tudtam a kempinget, hát mentünk. Viszont áttekertünk a Száván, és máshova jutottunk (este nyolc körül, a nap még éppen süttött): egy kis tóhoz, körülött park, vécé, zuhanyzó, játszóterek.

Úgy döntöttünk, itt megfürdünk, aztán majd meglátjuk. A vége az lett, hogy kis úszkálás után megvacsoráztunk, Bálint kihasználta a példátlanul tiszta vécé lehetőségeit, ránksötétedett, és nem mentünk sehová, hanem lefeküdtünk kicsit távolabb a fák közt a gát mellett, és a szabad ég alatt aludtunk.

3. nap (2006. július 20.)

Én félhatig aludtam, míg az első kutyasétáltatók feltűntek, Bálintot vagy hétig hagytam szundítani. A 3. nap reggele tehát Zágrábban ért bennünket egy fa alatt a Száva-gát mellett egy nagy füves placcon. Felszedelőzködtünk, és a gáton nekilódultunk megtalálni az állomást. A gát jó volt, kutyásokkal, futókkal. Amúgy Zágráb, mint minden nagyváros: 99%-ban koszos, zajos, nyüzsgő, ellenszenves, egy kicsi része meg szép.

Kis bóklászás meg érdeklődés után (mert rendes várostérképünk persze nem volt) megtaláltuk az állomást (Glavni Kolodvor).

(Ez az állomás itt fent balra)

Nekiálltam érdeklődni fantasztikus nyelvtudásommal. Kiderült, amit már írtam, hogy biciklit problémás szállítani (nem is minden vonaton lehet), és a mi kiszemelt céljaink közül csak Rijekába lehet, pedig inkább mentünk volna Splitbe, hogy délen nézelődjünk. Így hát átszerveztük az útitervet. Megvettem a jegyet, és még volt egy félnapunk nézelődni Zágráb szebb részében. Ilyeneket láttunk:

Zágrábban a pályaudvarnál azt hittem, elvesztettük a fényképezőgépet. Bálint kattintott néhányat, majd később, mikor nekiindultunk szétnézni, én is akartam, de nem találtam. Bálint vissza is ment a pályaudvarhoz, hogy nem hagyta-e az ablakban, ahol várt rám, de sehol se volt a gép. Mígnem Bálint megnézte a helyén, ahol én nem találtam, és persze ott volt. Na ez volt az első izgalom az út során. De a 4. napra is jutott belőle.

Zágrábban tehát vonatra szálltunk, és egy moravicei átszállással vagy nyolc alagút után Rijeka fölött megpillantottuk a tengert:

Rijekában nem sok időt töltöttünk, egy szokásos eltévedés után (bementünk valami ipari területre), indultunk a tengerpartra szállást keresni. Végül Prelukánál, még Rijekán belül találtunk egy kempinget. Gyorsan sátrat vertünk, és lementünk a tengerhez. Hát köves volt, meg melegebbre is számítottunk, és mivel már a nap lement, nem nagyon erőltettük egy csobbanás után a fürdést. Itt sikerült 110 kunaért aludnunk, ez volt a legolcsóbb, és a leglepukkantabb kemping mind közül. (A melegvíz kifogyóban, bár reggelre volt már forró is:-)) Ez nap nem sokat bicikliztünk (31 km), a nap eltelt a zágrábi császkálással meg a vonatozással. Zágrábban ettünk fagyit. Öt kuna volt egy gömb, de kitett két-három magyart, és eszméletlen finom volt. A vonatozás nagyon meleg volt, különösen Moravice után, mert az egy elég levegőtlen vonatocska volt. A rendes személyvonatok amúgy szép tiszták, a végük is, és hatos fülkék vannak bennük, lehet kényelmesen ülni. Nem is műbőrösök, tehát nem ragadtunk hozzá.

4. nap (2006. július 21.)

Ezen a napon jött az, hogy Rijekából letekertünk Puláig, az Isztriai-félsziget déli csücskébe. Ez 104 km volt, de masszív jó hegyi viszonyok között, szóval nagyon kifáradtunk, pedig az 1401 méteres csúcstól még meg se másztuk.

A kezdet nem volt vészes, a kemping után rögtön jött Opatija, alias Abbázia. Mint a francia riviéra, pálmafák, monarchiabeli épületek, szállodák, kaszinók:

Itt csak kattintottunk párat, és tekertünk tovább. A tengerpart ezen a részen végig be van épülve, a városok, mint a Balatonon, össze vannak nőve. Medvejánál álltunk meg egy Konzumnál (ez a horvát CBA, mint Bálint megállapította), aztán meg strandoltunk egyet az út túl oldalán. Ez volt az első igazi tengeri fürdőzésünk. Kavicsos partja-alja volt itt az Adriának, de viszonylag nagy sáv ki volt jelölve-bójázva lubickolni. Már persze inkább úszni lehetett. A víz csoda tiszta volt. Belemenéskor kicsit hűvös, de nem volt vészes, mégha Bálint néha sivített is. Mert mindenhol ugyanolyan volt, nem változott naponta a hőmérséklete. Elég sokan voltak a strandon, mert egy autós kemping volt ott.

A strandon Bálint jól bekavart nekem, mert lazán eltűnt vagy egy félóra. Úsztunk egy sort, aztán mikor nekem elég volt (tudod, nekem túl sok nem kell belőle, itt meg gyalogolni nem lehet), kiúsztam a partra, Bálint meg beúszott a bójákhoz, illetve volt egy vízilabda pálya, afelé indult. Én leültem a parton az árnyékban, hogy majd jön, még láttam, amikor a bójáknál úszott, aztán egyszer csak nem látom. Körbenéztem a vízben: sehol. De mindenhol emberek voltak, meg csónakok, gondoltam, baj nem lehet. Vártam, de csak nem jött. Elmentem lefelé-felfelé a parton, de csak nem látom a fürdőzők között. Ekkor már beúsztam én is a bójákhoz, onnan se láttam. Már ekkor nagyon aggódtam, mert nem volt szó semmilyen akciójáról. Egy pincért kérdeztem, hogy mit csináljak, ha eltűnt a fiam. Azt mondja a kemping hangosbemondója ki van hangosítva a strandhoz, azon hívhatom. Indultam a kempinghez, mikor nagy vigyorogva feltűnt Kis Bálint a parton abból az irányból, amerre eltűnt. Ő úgy gondolta, én nem vagyok olyan aggódós. Neki meg ahhoz támad kedve, hogy a part mellett át úszott egy másik kis öbölbe meg még egybe, sziklákat nézegetni, felfedezni, és tök jó volt. Na ez volt aznap az első eltűnése, mert aztán lett még egy.

A strandolás után lódultunk tovább. Egyik alkalommal, mikor már nagyon nem volt innivalónk, letértünk egy kis faluba, hátha van benne bolt. (A letérés azért érdekes, mert ezek a települések soha nem az út mellett vannak, hanem többnyire több kilométerre, de legalább pár száz méterre, és odajutni csak igen meredek emelkedőkön vagy lejtőkön lehet. Visszafelé ez utóbbi is emelkedő.:-) Na de inni kellett, hát letértünk Brsečbe. És először ekkor láttunk egy kisebb csodát ebben a pici faluban, igazi mediterrán utcákkal, amik inkább sikátorok meg lépcsősorok. A lakásokba be lehet látni, és tök jó az egész. Ilyesmiket sikerült fényképezni:

Ittunk, pihentünk, beszéltünk egy helybelivel, hogy honnan hová, aztán aló tovább. Szép magas hegyekre le-föl:

Én szuszogtam az emelkedőkön, Bálint mögöttem kerekedett. Mondtam neki, hogy előzzön meg nyugodtan, aztán majd megvár egy alkalmas helyen, haladjon abban a tempóban, ami a legkevésbé fárasztja. Még (félíg viccesen) mondtam is, hogy ha nagyon előre szalad, Pulában az arénánál találkozunk. Na, az egyik emelkedő jó hosszú volt, Bálint eltűnt egy kanyarban. Én még inni is megálltam, szóval szép előnyt szerzett. Gondoltam majd megvár nem soká. Egy hosszabb lejtő után Labinban egy körforgalom következett, ott el kellett kanyarodni. Ilyen helyeken mindig megvárt. Most sehol. Mentem tovább Pula felé, de Bálint még mindig sehol. Mondom magamban, nem igaz, hogy ennyi esze ne legyen, versenyez itt nekem. Tekertem, mint az állat, emelkedőkön, szerpentíneken, már alig éltem a fáradságtól, csak nincs sehol. Na ekkor leálltam, hogy mit csináljak. Csak nem ment Labinban egyenesen tovább? Mert akkor kijut egy kis félszigetre, de Pula felé nem tud menni. Lestoppoltam egy szembejövő autót (valami hollandok voltak, így elég pontosan megértettük egymást), hogy nem láttak-e egy srácot ilyen trikóban olyan biciklivel tekerni. Nem láttak. Vagy vakok, vagy Bálint nincs előttem. De nem tudtam, mi az igazság. Megállítottam egy mögöttem jövő horvát autót is, hogy mögöttem látták-e. Ők se látták. Na ez a gyerek tényleg elment rossz irányba. Hol várjam meg. Pula még messze volt, egy Barban nevű városkában álltam le, hogy stoppolgatom az autókat, és érdeklődök. Már volt olyan fél hét-hét óra legalább. Az autók nemigen álltak meg, dekkoltam ott, nekem éveknek tűnt, mikor megállt egy busz, valami menetrendszerinti lehetett, azt kérdeztem, és akkor mondta egy srác, hogy „He's coming”. Na vártam még jó darabig, de ekkor már csak az idő volt kérdéses, hogy mikorra ér oda. Jött, nyomom a kezébe a vizet, gondoltam, jól kiszomjazott. Erre kiderült, hogy van majd két liter kólája. Azt mondja, ő várt engem egy kereszteződésnél, de nem jöttem. Nagyon szomjas volt, bement egy boltba, és vett innivalót. (A pénzt, igazolványt megfelezve hordtuk biztonságilag is, meg hogy bármi lehet. Lett is:-)) Utána nekiindult Pulának, hogy majd találkozunk az arénánál. Az egymás elkerülése meg persze akkor történt, amikor a boltban volt, mert vitte magával a biciklit is, így én nem láthattam, hogy ott van. Na annak öröme, hogy megkerült, tekertünk, mint az állat, hogy találjunk valami szállást, mert az út mellett semmilyen alkalmas hely nem volt. Ránk is sötétedett, akkor meg már látni se lehetett, ha volt is jó hely. Eltekertünk tők sötétben Medulinba. Este 10 tájban futottunk be a kempingbe, egy hatalmas üdülőfaluba. Van róla prospektusunk is, majd megnézed. Volt ott minden, bolt, bank, üzletsorok, több km strand, nudista részleg. Mi a „textil” részlegbe mentünk azért:-) Kaželának hívták ezt a kempinget, ez 159 kunánkba került. Felvertük a sátrat, aztán alvás. Illetve szerintem itt dumáltunk tán éjfélig is a racionalizmusról meg hasonló komoly filozófiai kérdésekről. Valami magyarok voltak mellettünk, az még este kiderült, gondolom élvezték, hogy nem alhatnak:-) (De biztos élvezték, mert másnap, mikor valamit guggolva szerkesztettem, asszem térképeket nézegettem, a nő odahozott egy széket leülni, hogy majd vissza teszem, ha elmegyünk. Egy idősebb soproni házaspár volt autóval.) De ez már másnap reggel volt, vagyis itt az 5. nap.

5. nap (2006. július 22.)

Reggel Bálintot hagytam aludni, én már nyolcra felkeltem. A sátor szerencsére jó helyen volt egy fa alatt, és nem sütötte a nap, mert akkor már hétkor elviselhetetlen volt a meleg benne. Én elmentem, befizettem a kempingdíjat, vettem a boltban reggelit (sorbanállás, jajjj) plusz még ki is mostam. A hőmérsékleti viszonyokról csak annyit, hogy a reggel 9 körül kiterített, kézzel facsart trikók meg minden 10-re teljesen megszáradtak. Ekkorára már Bálint is magához tért, megreggeliztünk, és megnéztük a tengert, amit éjszaka nem láthattunk jól, csak a parton ücsörögtünk egy kicsit. Ez itt sziklás volt, úgyhogy nem lehetett benne egyszerűen közlekedni, de azért szép volt, és jó is volt. Itt már nagyon sajnáltam, hogy nincs bűvárszemüvegünk, de 100 kuna körüli áron volt a boltban, nem vettem meg. Dél tájban felszedelőzködtünk, és bementünk Pulába, ez a szomszédban van, éjszaka a kempingbe jövet érintettük is. A délután a pulai városnézésé volt. Ez már egy turisták által zsúfolt város, mert több római emléke is van. A legnevezetesebb, és ezzel kezdtünk, az aréna, egy nagyon szép amfiteátrum. (Belépő 20, ill. 10 kuna.) Bálint el volt tőle ragadtatva, így aztán az egészet ő fotózta. Csak mutatóba:

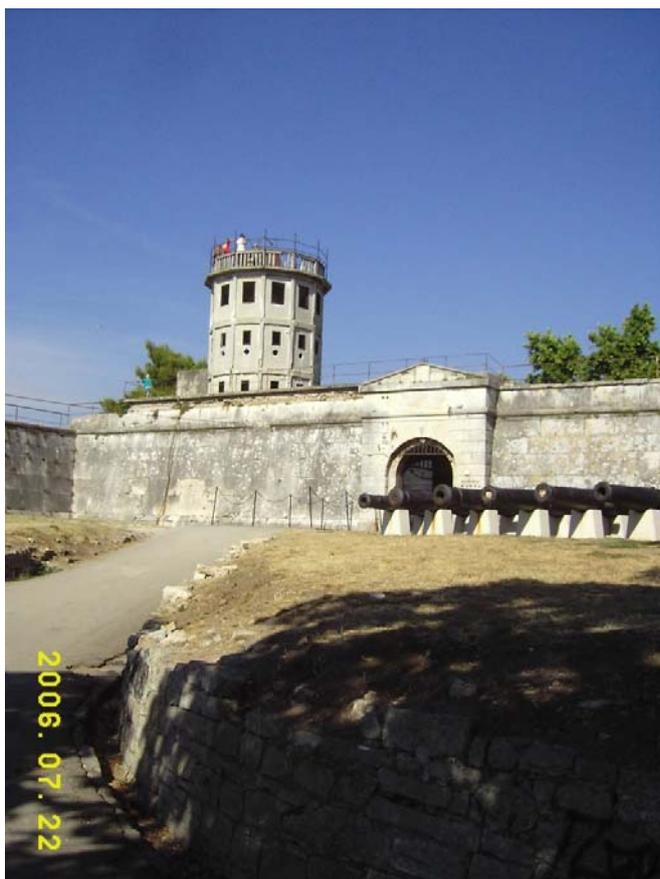

Volt egy kicsi múzeuma is:

Itt Pulában volt egy másik múzeum is a régi erődben:

Pulában találkoztunk James Joyce-szal

szűk utcákkal

Augusztus templomával

meg effélékkel. Estére egy Pula melletti kempingbe, Stojába mentünk aludni. Egy kis félszigeten volt, körbe véve tengerre. (Amúgy Pulába érve először itt megfürödtünk a tengerben, lepakoltunk, és a városba már üres bringákkal mentünk, amiket így nyugodtabb volt lezárva otthagyni. Bár mivel a papírokat meg a pénzt mindig magunkkal vittük, nem igazán aggódtunk soha a lopás miatt, meg nem is volt rá okunk.)

Este megint úszkáltunk. Itt már igazán sziklás és meredek volt tengerpart, már a vízhez is hegyi kecskeként kellett lemászni:

De persze itt is szép volt, kicsit még hullámozott is:

Megnéztük a naplementét is:

Prima lejtős talajon aludtunk ezután, bár a pihenést már azzal megkezdjük, hogy ez nap csak 34 km-t tekertünk. Ennyi volt Pula.

6. nap (2006. július 23.)

A Stoja kempingben ébredtünk (ez 169 kuna volt), bevásárlás a kempingbeli Konzumban, reggeliztünk is ott mellette, kifizettük, és irány Rovinj (avagy Rovigno — az Isztrián minden olasz is), ami arról híres, hogy itt segítettek Sándor Mátyáson valami halászok. Most meg a turisták segítenek rajta, vannak is jó sokan. A kempingből kifelé jövet még beugrottam egy ábécébe innivalóért, és csodák csodájára 30 kunáért láttam bűvárszemüveget. Na ennyiért megvettem. Mint kiderült majdnem fölöslegesen, mert Bálindra teljesen rossz volt, nekem meg a bajszom miatt szivárgott, bár én tudtam használni azért. (Rovinjban néztünk úszószemüveget is a piacon, ami talán jó lett volna Bálintnak, de drágállottuk, azt hiszem 60 kuna lett volna a legolcsóbb.)

Rovinj nincs messze Pulától, így a városnézés meg a méretes emelkedők miatt nem is mentünk csak 79 km-t ez nap. Rovinj felé menet félúton (előre nem tervezve) leakadtunk egy Bale nevű városkában (olaszul meg Valle), ami igen szimpatikus volt. Persze ide is az innivaló miatt mentünk be, és örültem is nagyon, hogy vasárnap délben van nyitva bolt. (Sőt volt egy éjjel-nappali péksége is, amiből kiderült, hogy nem is olyan kis hely, mellette kemping is van, és szerepel az úti könyvben is. Mindenesetre nagyon szép volt a déli napsütésben.)

Innen jól kimelegedve érkezünk Rovinjba, úgyhogy egyből a strandra gurultunk a kikötő mellé, és innen láttuk először az óvárost:

Rovinj is a szűk utcáiról nevezetes, meg a ki tudja, mióta koptatott utcaköveiről, amiken a szandálunk csúszkált, mint a jégen.

Egy nagyobb temploma van, ezt is megnéztük persze:

Miután Rovinjnyal viszonylag gyorsan végeztünk, mentünk tovább Pazin felé, ahonnan Sándor Mátyás megszökött. Idáig azonban nem mentünk el, hogy majd reggel megyünk be a városba, amikor nyitva van már a vár.

Útközben felkanyarodtunk a Lim-fjordhoz, ami igazából nem fjord, hanem egy hajdani bűvópatak, aminek beszakadt a barlangja, és elöntötte a tenger. Számunkra örült meredek lejtőn értünk oda (mert persze lementünk a partjára), kifelé meg katasztrofális emelkedő várt ránk.

Jól kitikkadva egy Tinjan nevű település előtt mentünk be egy kaszálóra, amit primán bokrok, fák vettek körül, így teljesen el voltunk dugva a mellettünk lévő úttól. Olyan meleg volt, hogy csak a polifómon aludtunk egy nagyot a napi fáradságra, ami kilométerben nem volt sok (50 km), de emelkedőkben igen húzós volt.

7. nap (2006. július 24.)

A 7. nap fő attrakciója Pazin — lett volna. Természetesen biciklinek magas hegyekre épült, de a fő baj az volt, hogy a vár, s benne a múzeum, lévén hétfő, zárva volt. Mivel más látnivaló nemigen van benne, megnéztük a völgyszakadékot, aminek a mélyén az a patak folyik, amibe Sándor Mátyás a vár faláról belezuhant, mikor a villám belecsapott a villámhárítóba, és ami egy barlangba folyik be. (Most víz talán nem is volt benne, pedig nagy esőkkor 2 km²-es tó is keletkezhet ott.) Le nem mentünk megnézni, mert az útikönyv szerint meredek az út oda, ráadásul most a szennyvizet vezetik bele a városból. De a falát láthattuk:

A várból magából sokminden nem látszott.

Mentünk hát tovább, hogy még aznap átkompozzunk Cres szigetre. Volt közben persze megálló, mert alig győztünk eleget inni, vagy időnként a láncom is leesett, mint Gračišćenél, ahol előbb a látképet akartuk megörökíteni, sikertelenül

majd a várost is megnéztük.

Külön élmény volt pár „kalóz” sírkő fellelése:

Innen már Brestova várt bennünket, ahonnan a komp indult Cresre, egy Porozina nevű faluhoz. A komp mellett szerencsére volt egy kicsi strand, úgyhogy a jegyvásárlás után (egy személy 16 kuna, egy bicikli 20) lerohantunk megmártózni, mert kezdtünk elolvadni. Hát ami azt illeti, villám strandolás volt, mert a komp már elindult, mikor lementünk a partra, de bravúrosan hűsítettünk, aztán vizes gatyában szálltuk meg a kompot:

A kompról prímán látszott a meredek part, miközben egyenes húztunk át a szigetre:

A szigeten először a kikötőben bevásároltunk, ettünk, majd elindultunk a bicikliket tolva felfelé ezen a Cres nevű szigeten, ahol semmi nincs, csak sziklák, köztük olajfákkal.

Eznap már nem is tudtunk bringára ülni, legalább nyolc kilométert gyalogoltunk felfelé. Az úttól lefelé jeleztek 300 méterre egy Dragozetíci nevű falut. Ott egy buszmegállónál megálltunk, hogy szerzek vizet. Szerencsére az első ház nem volt túl messze, és épp egy öregember áztatta a lábát egy lavórban a teraszon, meg kengette valami krémmel. Kérdezem tőle a trgovina-t, mire azt kérdi, hogy olaszul vagy horvátul beszélek. Elkeseredve ily gyatra kiejtésemen, csak lóbáltam neki az ásványvizes palackot, úgyhogy ki is egyeztünk egy Wasser-ban, ami ugyan jó keserű volt, de bajunk nem lett tőle. Ilyen sikerek után, meg látva, hogy a kősziklák közt sehol se lesz fekhelyünk, itt maradtunk az út mellett, és a buszváró tetején éjszakáztunk, ami prima egyenes betontető volt. Esti elpihenésünket ugyan némileg befolyásolták a kecskék, amik magányosan vagy párban bóklásztak a sziklák között, és olyan mekegéssel voltak, mint a békák a vízparton. Ráadásul meglehetősen széles skálán mozgott a hangjuk, és némelyik olyan nyomorék volt, hogy Bálint betegre röhögte magát. De azért aludtunk reggelig valamennyit, mikor is fél hét tájban megélenkült a forgalom a fenti képen látható úton (ahol kisebb kövek vannak, az az út), ahol is egy vénasszony két legalább ötliteres kannával, hátán egy ormótlan hátizsákkal ballagott felfelé. Hogy hová, máig se tudjuk, mert olybá tűnt, mint aki a földekre indul, de ugyebár olyanok ott nemigen lehettek, az olajfákkal se igen se lehetett semmi tennivaló. Hamarosan követte egy vénember is, de az már megállt szuszogni a buszváró mellett, amin én nem is csodálkoztam, mert a faluból feljönni az útig a helyenként 25%-os lejtőn felért egy kisebb himalájai túrával. (Én bejártam, mert miután letáboroztunk a buszváró tetején, lementem a faluba, hogy szerzek valami buborékos innivalót. De persze tök potyára gyalogoltam-másztam, mert boltjuk nem volt, ajánlotta egy koma, hogy menjek Porozinába (ahonnan indultunk). Hát inkább nem mentem.

8. nap (2006. július 25.)

És akkor jöjjön a „sorscsapásos” 8. nappal, amihez még az se hasonlítható, amikor Pazin után elvesztettük a sapkánkat (egy másodperc eltéréssel mindketten) közel 60 km/óra sebességnél közlekedve. (Ezért is nem álltam meg.)

A buszváró tetejéről indultunk, de szerencsére pár kilométer után már fel lehetett ülni a bringára, és beérkeztünk Cres városába. Ez immáron már semmi rendkívülit nem nyújtott, a szokásos tengerparti kisváros.

Volt egy templom, szokásos utcácskák.

Mentünk is tovább Krk felé, közben megcsodáltuk (már amennyire a szemünkbe csurgó izzadság engedte:-) a teraszos földművelést.

Megérkeztünk Meragba, ahonnan Krkre indult a komp, Valbiskába.

Krk szigete szerencsére már nem annyira hegyes (illetve kisebbek a dombok), így viszonylag egyszerűn megérkeztünk Krk városába.

Illetve egyszerűen megérkeztünk volna, ha nem durran ki az első kerekem. Még szerencse, hogy ez Vrhben derült ki, így még a városkában bekanyarodtunk egy árnyékos kitérőbe szerelni. Féltem, hogy lavór nélkül nem találom meg a lyukat, de végülis nem volt gond, megragasztottam (ettől kezdve ugrált az első kerék, mert a folt nem volt olyan rugalmas, mint a gumi), bár az első összeszerelésnél az első fék rögzítőjét nem tettem a helyére, csavarozhattam kétszer. Mire végeztem, szép sötét felhők jöttek fel, és elkezdett csapkodni az eső. Kérdeztem a tulajtól, akinek a háza előtt voltunk, hogy a töküres garázsába behúzódhatunk-e, de nem engedélyezte, úgyhogy átmentünk vagy 50 méterre egy raktár eresze alá kivárni a zivatar végét. Na el is mentek a villámlások, eső, mi is felszedelőzködtünk hogy megyünk Krkbe. Mondanom se kell, hogy útközben (csak pár kilométer volt) megint nekiállt zuhogni. Itt már nem volt hol megállni, mentünk Krkig, jól megáztunk, de szerencsére a táskák kitartottak. Krkben még elég erős szél fúj (de az eső elállt), úgyhogy kerestem egy szélvédett oldalú házat, aminek a lépcsőházánál szárazba öltöztünk, eltettük a szandálokat, hogy majd megszáritjuk őket, és indultunk megkeresni az óvárost. De alig kanyarodtunk be az oda lejtő útra, a biciklim bevágta a hátsó féket, de olyan erővel, hogy a kereket se lehetett mozdítani meg a kormányt se. Mint kiderült, egy csavar hiányzott a hátsó fék rögzítésénél. (A szerelő se vette észre. Én láttam a gumijavításkor, de azt hittem fordítva fog, tehát nem látszott lényegesnek.) Megint egy mellékutca, és egy fűgefa alatt megpróbáltam helyrekalapálni a dolgokat. Nagy nehezen ez is megvolt, volt nálunk csavar, megcsináltam mindent. Eztán láttunk neki Krk megtekintésének. Krk egy kis nyaralóvároska, sok benne a magyar, és láthatóan olyanok keresik fel, akik helyben maradnak, csak lötyögni akarnak.

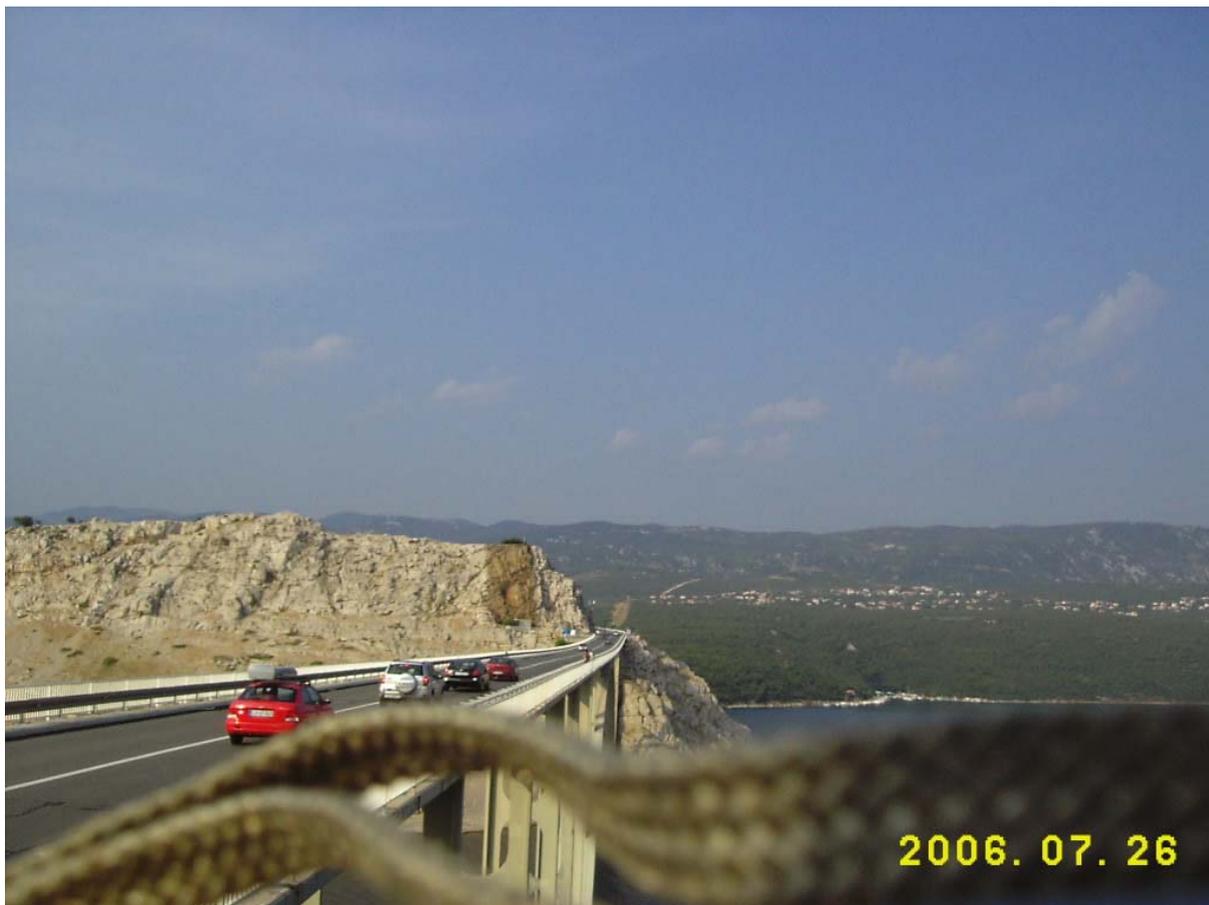
Nem is akartunk túl sokat maradni, azt határoztuk el, hogy inkább elmegyünk Šilóba, ahol állítólag homokos a strand, és ott pihenünk egy nagyobbban. Megnéztük az óvárost, bevásároltunk, és irány kifelé már valamikor késő délután. Felmásztunk a hegyre, ahol a főút volt, és kérdeztük egy kocsmánál, merre menjünk. Mondta is egy koma, hogy Šilóba merre megy az út, ettől mi még egyszer félrefutottunk, bár hamar visszatértünk a jó útra, ahol a emelkedőkön elkezdett ugrálni, szalajtani a láncom. Fogalmam se volt mi a baja, de az világos volt, hogy az emelkedőkön (más se volt:-) nem lehet vele tekerni. Szemben volt egy benzinkút, átmentem megkérdezni, Krken (mert még épp a határban voltunk) van-e bicikliszerelő. Nem tudták, de pár száz méterre javasoltak egy autószerelőt, hátha ért hozzá. Elindultunk visszafelé, de ekkor már a pedált lehetett bármerre forgatni, mert tők magától úgy elromlott a váltó, hogy előre felé is csak pörgött. A szerelőt megtaláltuk, beszélt is angolul (én nem, de így is elég volt), aki nem vállalt természetesen biciklijavítást, ellenben tudott egy szerelőt a Konzum mellett. De mivel este 7 már elmúlt, aznap már szó se lehetett szerelésről, bár igyekeztem még akkor megkeresni, hogy másnap gyorsan megtaláljam. Nem találtam, mert két Konzum bolt volt a városban:-), de megtaláltuk az olcsóbbik kemping felé mutató táblát. Fel is másztunk ebbe a Bor nevű kempingbe (126 kuna egy éjszaka kettőnknek), nagyon rendesek voltak, adtak Krk-térképet, és belerajzolták, hogy hol a szerelő. Még a sátorhelyet is megmutatták előre, hogy jó lesz-e. Jó volt. Leszámítva, hogy az éccaka valami vadállat motozott a bicikli körül, és felzabálta a kenyereink egy részét. Nem tudtuk kivenni a sötétben, mi lehet az, mert ha kimentünk a sátorból vagy odavilágítottunk, nyomtalanul eltűnt. Remélem, végülis felzabálta az a macska, ami a kőkerítés tetején lapult, és szemmel láthatólag más céllal nézegette, mint mi. De a vadászat eredményéről nincs hírem:-) Viszont este itt is kimostam, mert már minden cuccunk retkes volt, és mi is rendesen lefűrödtünk. Már abban az egy (1) zuhanyzóban, ami a hímneműeknek fenn volt tartva. (Vécé az volt 2 is, de ezzel ellentétben tiszta volt és angol. Amúgy még a legnagyobb, menő kempingekben is fele-fele arányban guggibudi és angol vécé volt építve. De rendes tiszta volt mindenhol.) Na így aludtunk el Krken. (Ha lett volna komp Krkről, akkor persze elhúztunk volna Rijekába, de mint kiderítettem, Krkre nem járnak hajójáratok, így aztán csak a szerelőben bízhattunk.)

9. nap (2006. július 26.)

A 9. napon korán ébredtünk, mert sütött a nap keményen, és nem volt ránk árnyék. A térkép alapján igyekeztünk megtalálni a szerelőt, aki meg is lett (elsősorban persze bolt volt, nem szerelő), de sokat nem segített rajtunk, illetve a biciklin. Az egész váltót kicserélte volna, plusz a hátsó tengelyt mindenestül, de persze az én spéci biciklimhez semmilyen alkatrésze nem volt, de ha lett volna is 500 kuna alatt nem jön ki. Javasolta, menjünk el Rijekába, hátha ott meg tudják javítani. Hát mi is el akartunk menni, az biztos, ekkorra már csak az volt a cél, hogy valahogy hazavergődjünk, mert egy ilyen biciklivel nem lehet vállalni, hogy bárhol lerobban. És mivel a szerelő nem segített, úgy döntöttünk, neki is indulunk Rijekának. Különös tekintettel arra, hogy a bicikli újból tekerte a váltót, sőt azt észleltem, hogy 4-5-6. fokozatban nem szalajtott, csak 1-2-3-ban. Ezek ugyan nagyon kellett volna a hegyemenethez, de az agyváltóval terveztem őket pótolni.

A sikertelen bicikliszerelős akció után kajával felszerelve visszamentünk a kempingbe, megreggeliztünk, összepakoltunk, és lementünk a strandra, hogy délután négyig (eszeveszett hőség volt) nem mozdulunk sehová, mert elvileg estig így is be kell érni Rijekába, ha meg nem megy a bicikli, úgy se érünk be, hiába indulunk. Úgyhogy déltől strandoltunk egy nagyot. Nagyon jó volt, mert a kavicsos part után a mellig érő vízben már homokos volt a talaj, meg lehetett állni, és labdázunk egy hatalmasat. Bálint akkorákat dobott pattintva, hogy szinte kilométereket úsztam a passzai után. Az emberek csak nézték, hogy focipálya méretben passzolgatunk. Szóval tők jól éreztük magunkat. Itt ugyan nem lehetett búvárkodni, mert a homok miatt nem volt annyira átlátszó a víz. Viszont azt még nem írtam, hogy Rovinjban báméskodtam a víz alatt. Káprázatos volt! Ott sziklás volt a talaj, hol mélyebben, hol magasabba voltak a sziklák, amiken nőttek valami növények, köztük meg halcsapatok úszkáltak, kisebbek, nagyobb. Csuda szép volt. És igazából ezt, hiába teljesen átlátszó a víz, csak szemüvegben lehetett látni. Próbáltam nyitott szemmel, szemüveg nélkül is, de akkor csak homályosan láttam. (Pedig a „Távolban egy fehér vitorlá”-ban:-) így úszkált a tengerben a főhős.)

Na szóval délután, miután beszereztem két üveg ásványvizet és tartaléknak egy harmadik flakont megtöltöttünk vízzel, elindultunk Rijekába a Krk-hídon át. Útközben minden rendben ment, a bicikli működött. Krk szigetét és a kontinenst egy másfél kilométeres híd köti össze.

Elég impozáns látvány, amit persze nagyban ront, hogy a környéken van az Adria kőolajvezeték kezdete, afféle úrbéli város képét idéző tartályokkal és cefet nagy benzin-kőolaj búzzel. A híd után is nagyon szép részek jönnek, mert az út javarészt (bár sok emelkedővel-lejtővel) a tengerparton megy. Mondjuk gyönyörködni csak keveset tudtunk, mert itt már folyamatosan jöttek az autók, kamionok, buszok. Estére még szűrküvet előtt beértünk Rijekába. Egészen a Korzóiig jutottunk, ami már inkább volt Fiume, különösen ha a Jadrolinija hajózási társaság gyönyörű székházát nézzük, ami Bálintnak nagyon-nagyon tetszett. De itt már nem fényképeztünk, mert este volt, kilenc után. A Korzó szép volt, tele emberekkel, de nagyon jó volt a hangulata. Vettünk magunknak jutalomfagyit, amivel persze én póruljártam, mert letört a tölcser alja, és úgy kellett ennem, hogy ki ne nyomjam rajta a fagyit. Na nézhettem is ki, mint a disznó fülig fagyisan, koszos trikóban, porosan, izzadtan. Bálint se volt sokkal különb, mert ő meg a drapp pólójába törölgöztetve az izzadságot, azt alakította át pár fokozattal sötétebbre, mint a színskála mélypontja.

Miután kikorzóztuk magunkat, olyan tízre kimentünk az állomásra. Vettem jegyet, és itt már szerencsénk volt, mert a pénztáros azt mondta, hogy nem kell a 4:25-ös, átszállásos vonatra várni, hanem elmehetünk biciklistül a 0:20-sal, ami ráadásul közvetlen vonat. Pedig már kezdtünk berendezkedni éjszakára, a végében mosdottunk egy kicsit, fogmosás, ilyesmi. Közben előkerült Karlo is, akiről nem derült ki, hogy kicsoda, de rendkívül érdeklődött irántunk, még az almájából is kínálgatott, de végül csak beszélgettünk egy sort. Jugoszlávvul. Mert ő németül beszélt volna (Ausztriában dolgozott hajdan, de már otthon se volt munkája, csak élt, ahogy tudott, és erőt a katolikus vallásából merített, amúgy meg horvát volt; de nem csavargó vagy ilyesmi, teljesen normális fickó, olyan 50-60 között), én az angolt ajánlottam, aztán kiegyeztünk az oroszal vegyített horvátban. Igen jól elcsevegtünk, de a reumája nem bírta a padot, és mivel közben betolták a vonatunkat, felszállt. Mi is követtük, hogy addig is alszunk legalább. Na ez Bálintnak még ment is (fülkés kocsiban voltunk), de én majd megfulladtam, olyan hőség volt, szél semmi. De ez volt a peronon is. Időnként lemosdottam a csapnál, meg merítettem friss hideg vizet.

10. nap (2006. július 27.)

Mire elaludtam, elindult a vonat, és jött a kalauz. De aztán csak elnyomott a buzgóság és csak 4 után, Zágrábban ébredtem fel. Lepakoltunk a vonatról, és mentem jegyet venni Križevcibe. Úgy döntöttünk ugyanis, hogy még egyszer nem játsszuk el, hogy abban az észveszejtő forgalomban keressük az utat

kifelé Zágrábról. (Mondjuk, vehettem volna Koprivniciáig is jegyet, és akkor megúszunk pár emelkedőt, de végülis már mindegy.) Meg is vettem a jegyet az 5:25-ös vonatra, kimentünk a peronra, és vártuk, hogy jön a vonat. De csak 5:35-ös másik volt kiírva. Nem igazán értettem, de hát majd jön. Egy idő múlva látom, egy csomó ember jön a semmiből, a peron vagy 3-400 méterre lévő másik végéről, ami már pont olyan messze volt, mintha az ipari területen lenne. Na mondom Bálintnak, nézzük meg már közelebről. Mázlinkra, ugyanis mi a 3 peron 5. kol.-on várakoztunk a vonatunk viszont a 3A peron 5. kol.-ról ment. Szerencsére velünk, mert így kényelmesen fel tudtunk még szállni. Fél hétre voltunk Križevciben, reggeliztünk, és 11-kor átléptük a határt. Mivel már nagyon kimerültek voltunk, elfogadtam Bálint javaslatát, hogy Nagykanizsára menjünk, onnan meg vonattal a Balaton mellé, és közvetlenül haza. Úgy terveztük, hogy Kanizsán keresünk telefont, és megkérdezzük Ancsát, hogy Zamárdiban vagy-e még, ne menjük potyára. Telefon helyett azonban rohantunk a vonathoz. Az meg úgy esett, hogy miután megvettem a jegyet, 14:05-kor, látom, hogy 14:00-kor elment egy vonat Balatonszentgyörgyre, a következő meg majd 15:10-kor lesz a Délibe. Na nézegetem kényelmesen a menetrendet, hogy csatlakozás, ilyesmi, de nem igazán boldogultam. Kerestem az információt — megszűnt. Mentem a pénztárhoz, az meg azt mondja, hogy a 14:00-ás még nem ment el, ha rohanunk elérjük, és annak van csatlakozása keszthelyihez, ami hazáig jön. Na rohantunk, az én láncom leesett, a kalauz sürgetett, hogy már csak ránk vár, pakoljunk. Sikerült felmászni, de így nem tudtunk telefonálni. Ezért aztán Zamárdiban nem szálltunk le (csak néztük, nem szállsz-e fel), és aztán horror körülmények között, hőgutában, zsúfoltságban, koszban, kókadozva, valamennyit késve hazajöttünk.

Itthon tök sötét, Anca sincs itthon, de szerencsére volt pár cetli telefonszámokkal, nevekkal, amiről eszembe jutott, hogy tolmácsolják. Lefürödtünk (annyi kosz tán nincs is, amit levakartunk magunkról), és én még megvártam Ancsát. Bálint már csak másnap este találkozott vele.

Hát ez volt a nagy kalandunk. Jó volt, nehéz volt, izgalmas volt, szép volt, meg olyan volt, amilyennek leírtam.